

ROSALIA AGUILAR SOLACE

THE SKY OF SACRIFICE

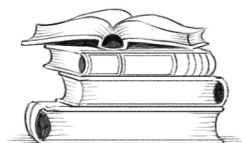
HET BOEK DER WIJSHEID

BOEK II

Vertaald door Jonas de Vries

STANDAARD UITGEVERIJ

PROLOOG

Het gonsde van de bedrijvigheid in de hallen van de Grote Bibliotheek van Morgen. Steigers die werden opgebouwd, metselwerk, getimmer, en al leek het amper mogelijk: wetenschappelijk onderzoek.

Fairen liep er verdwaasd doorheen. Er gebeurde de laatste tijd zoveel en alleen zij en haar dierbaarste vrienden wisten van haar recente ontdekking: een geheimzinnig portaal – want wat kon het anders zijn? – in de krochten van de Bibliotheek. De Stichter had de ruimte afgesloten en was het portaal nu zelf aan het bestuderen; zelfs zij mocht er niet bij zijn. En nu had zich weer een nieuw mysterie aangediend, op de flanken van de berg dit keer.

Adi had een bode naar Fairen in het Depot gestuurd. Zijn beverige handschrift had haar zowel geïntrigeerd als verontrust.

Fairen, kom snel! Ze hebben een artefact gevonden en zoiets heb ik nog nooit gezien! – Adi

Ze hadden al veel ontdekt tijdens het verkennen en uitgraven van de diepere grotten op het eiland met de dubbele berg dat ze nu als hun thuis beschouwden. Maar het was voor het eerst dat Adi zo opgewonden was.

‘Voorzichtig, stelletje klunzen! Dit is uiterst kostbaar!’ riep Adi tegen de kreunende en mopperende werkers.

‘Librist Adi, misschien gaat het wat makkelijker als je ze een handje helpt in plaats van als een doldwaze met je armen te zwaaien,’ zei Fairen, maar niet onaardig, zodat de verbijstering op Adi’s gezicht al snel plaatsmaakte voor een brede grijns. De slungelige man droeg zijn libristengewaad en zijn donkere, golvende haar was ongekamd.

‘Fairen! Ben je er dan eindelijk?’ zei hij, gespeeld verontwaardigd, hoewel hij ook oprecht geïrriteerd leek. ‘Deze lui hebben er uren over gedaan om onze ontdekking hiernaartoe te slepen. Uren! Tijd die we ook aan onderzoek hadden kunnen besteden.’

‘Onderzoek naar wat? Een stuk metaal? We zijn geen zilvermeden, Adi. Wat moeten we met dit brok erts?’ Ze sprak ernstig nu. Waarom was dit nou zo belangrijk, terwijl zij haar portaal niet eens mocht zien?

‘Het kan best weleens een meteoriet zijn. Ingeslagen op de flanken van de berg, waarna hij bedekt werd door aarde en puin. Dat beweren onze geologen tenminste. Maar hij heeft wel een geul in het gesteente achtergelaten waar jij en ik tien keer in passen!’ Hij struikelde bijna over zijn woorden en ze vreesde dat dit weer een voorbode was van een van zijn manische periodes.

‘Diep ademhalen, Adi,’ zei ze, en ze legde een hand op zijn schouder, waarop hij iets leek te kalmeren. Hij legde zijn hand op die van haar. Ze stond het toe, zij het met enig schuldgevoel. Nog niet zo lang geleden waren ze bijna meer geweest dan collega’s, maar sinds een paar maanden was ze verliefd op iemand anders...

Ze glimlachte bij die gedachte, maar ontnam Adi haar geruststellende aanraking niet. Hij moest zich hebben gerealiseerd dat ze iemand had ontmoet. Haar vrienden wisten het, onder wie het derde lid van hun groepje.

Adi trok zijn schouder terug. ‘Kijk dan, Fairen – die gloed, de glans van goud en zilver in het zichtbare metaal... Maar volgens mij is het geen van beide. Het kan niet anders dan dat dit uit de lucht is komen vallen!’

‘Laat eens kijken.’ Fairen stapte naar voren en voelde een tinteling toen ze het grillig gevormde rotsblok aanraakte. De metallische glans leek te veranderen in het licht. Adi had gelijk: het was zilver, goud en koper, vermengd

met sterrenlicht. Zouden ze een nieuw metaal hebben ontdekt? Interessant, maar lang niet zo interessant als het portaal dat ze enkele dagen geleden nog had gevonden. Tenzij...

‘Adi, wanneer heb je dit precies ontdekt?’ vroeg ze.

‘Een paar dagen geleden. Kort voor’ – hij keek snel om zich heen – ‘jouw eigen ontdekking,’ zei hij zachtjes.

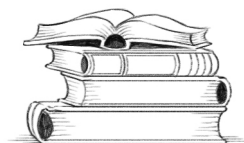
Ze keek naar het grote brok van zilver en grijs en vroeg zich af of dit mogelijk met haar eigen ontdekking te maken kon hebben.

‘Adi, denk je dat...’

‘Dat de ene vondst ons naar de andere heeft geleid?’ Hij keek haar stralend aan.

Zou het? Hoe zou dit haar leven en de Grote Bibliotheek gaan beïnvloeden? Ze moest het een en ander op een rijtje zetten en was bang dat ze daarbij een keus moest maken.

Tussen het portaal en de kapitein die haar hart had gestolen.

HOOFDSTUK 1

DE KEUZE

Nu ontwaakte door Antares' ritmische, goudgele flitsen. Langzaam werd ze zich bewust van haar omgeving, op gang geholpen door de opgewonden orb. De ingewikkelde patronen – een mengeling van dansende fractals en lichtflitsen – vertelden haar dat de orb opgetogen was over iets. Het leek erop dat de voortekenen klopten: de verkiezing van de nieuwe Wijze van de Hoop stond op stapel.

Ze keek naar de nog slapende Triss, haar goudgele haren uitgewaaierd over het kussen. Het was een hele klus om haar werk en haar relatie goed op elkaar af te stemmen en het had er alle schijn van dat dat nog wel even zo zou blijven. Verkozen worden tot Wijze was een ongelooflijke eer, maar het werk, met al zijn beloningen en uitdagingen, eiste veel tijd op, wat ten koste ging van haar privéleven. Het was niet ongebruikelijk dat Wijzen relaties aangingen in de Grote Bibliotheek, maar nu golden de nadelen voor zowel Triss als voor haarzelf. Nu was al naar Papierwereld gereisd en zou dat blijven doen, zeker nu de tijden zo onzeker waren. Want ze wist het maar al te goed: haar werk zou altijd voorrang krijgen. Om nog maar te zwijgen van

het feit dat Nu waarschijnlijk meerdere mensenlevens gegund zou worden en Triss maar één. Maar dat was een probleem voor later.

Met de gratie van een ballerina – een hobby die ze al sinds haar kindertijd had beoefend – gleed Nu onder de lakens vandaan. Haar voeten vonden de comfortabele, warme vloer van haar woning, die uit het binnenste van de berg was gehakt. Ze kon het nog altijd niet geloven dat ze deze woonvertrekken toegewezen had gekregen. Ze oogden eenvoudig maar verfijnd – wat paste bij haar hoedanigheid als Wijze van de Waarheid – en waren al eeuwenlang bewoond geweest door haar voorgangers. Aan de muur hing een portret van Xavier, de laatste Wijze van de Waarheid, die ze weliswaar had zien rondlopen in de Bibliotheek, maar nooit persoonlijk had ontmoet. Ze had het portret opgehangen als eerbetoon aan zijn zelfopoffering en dat was wel het minste wat hij verdiende.

Een propje papier raakte haar tegen het hoofd. De aanslag was zachtjes en niet zonder precedent: Triss was wakker. Het propje, gemaakt van een uit haar notatieblok gescheurd velletje, viel op de vloer juist toen Nu zich omdraaide. Ze moest lachen toen ze 'Triss' verbouwereerde gezicht zag en gebaarde snel een verontschuldiging.

'Sorry, lief, ik had je wakker moeten maken. Ik wilde even een moment voor mezelf om na te denken over de dag die komen gaat.' Zoals de meesten die geboren waren in de Bibliotheek had Nu gebarentaal geleerd als kind.

'Je had beloofd dat we samen zouden gaan,' gebaarde Triss terug, die ondeugend uit haar ogen keek. 'Als de eerbiedwaardige Wijze tenminste gezien wil worden in het gezelschap van een leerling-librist in plaats van in haar eentje Papierwereld te verkennen.'

Nu keek haar geliefde peinzend aan en trok toen genadeloos de lakens weg.

'Dan kunnen we beter gaan. Antares trilt bijna uit elkaar van opwinden en kan niet wachten om naar het Observatorium te gaan. Het moment moet wel aanstaande zijn als ze zo opgewonden is. Maïa wacht waarschijnlijk al op ons.'

Triss grijnsde, rekte zich uit en dook toen de douche in als een roofvogel die op het punt stond een prooi te verschalken. Nu schudde haar hoofd en volgde haar.

*

In de Centrale Hal was het een drukte van belang. De gestoffeerde stoelen van de tram waren zacht en comfortabel, en goed onderhouden in al die jaren van gebruik, en dankzij de stille, esoterische stoommachines – volgens sommigen ontworpen door de grote Leonardo zelf – wisten ze de Bibliotheek met redelijk tempo te doorkruisen. De overige passagiers – vooral ouderen van dagen en kinderen, en een paar mensen die blijkbaar snel ergens moesten zijn – praatten geestdriftig met elkaar. Nu wou dat Triss de opwindning kon horen. Maar Triss hield een hand tegen het glas gedrukt om de trillingen te kunnen voelen en ze wist dat haar vriendin die even goed kon lezen als welk boek in de Bibliotheek dan ook.

Met haar andere hand hield ze die van Nu vast en de Wijze van de Waarheid wist dat ze gelukkig was. Bovendien werd ze zich bewust van haar eigen gemoedstoestand, die gekenmerkt werd door liefde, verlangen, respect en innerlijke rust. Het had even geduurd voordat ze zover was en Nu wilde er volop van genieten. Het waren onzekere tijden en hun liefde was een waarheid waarop ze was gaan vertrouwen.

Antares tolde bij haar schouder. De orb vroeg duidelijk om aandacht en Nu keek haar gezet aan.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

Je bent niet helemaal jezelf. De lijnen en symbolen op Antares’ oppervlak vormden een wirwar van patronen die Nu meteen kon lezen.

‘Het was maar een droom. Ik ben alleen wat zenuwachtig over vandaag.’

Antares produceerde een regenboog van kleuren, een woordeloze uitdrukking van genegenheid en acceptatie. Nu voelde hoe Triss zachtjes in haar hand kneep. Haar partner staarde met een mengeling van verwonde-

ring en leedwezen naar de orb. Alleen de Wijzen en het Boek der Wijsheid konden de taal van de orbs verstaan, maar hun rauwe emoties konden door iedereen worden opgevangen. Antares had iets te vieren. En waarom niet? De gelederen der Wijzen zouden weer worden aangevuld. De nieuwe Wijze van de Hoop zou snel worden gekozen en dan zou de Bibliotheek weer heel zijn. Nu was opgelucht dat de zoektocht eindelijk voorbij was.

Maïa stond ze bij de halte van het Observatorium op te wachten. De elegante, roodharige vrouw verroerde geen vin toen haar mantel door de luchtverplaatsing van de tram wild begon te wapperen.

Nu deed haar best om haar blijdschap in toom te houden en knikte naar de oudere Wijze. Antares zweefde bij haar schouder: goudkleurige bladeren ritselden op haar zilveren oppervlak alsof ze door de wind in beroering waren gebracht. De kleine orb deelde Nu's zenuwen over de aanstaande gebeurtenis.

‘We hebben hier lang op gewacht,’ zei Nu tegen de Wijze van Integriteit. ‘De Grote Bibliotheek wil haar voorvechter van de hoop terug. Maar belangrijker nog, de aarde ook. Een wereld zonder hoop is kwetsbaar. En dat geldt ook voor Papierwereld. Op mijn laatste paar reizen bleef dat maar aan me knagen, dat gevoel dat er iets niet helemaal klopt. Als we veel langer zonder voorvechter van de hoop hadden gemoeten, zouden we het punt hebben bereikt waarop herstel niet langer mogelijk was.’ Ze haalde diep adem en glimlachte nu breeduit. ‘En bovendien vind ik het een voorrecht om de Wijzen weer bijeen te zien. De beschermers van de Bibliotheek zijn weer compleet! Ik kan niet wachten om onze nieuwste collega welkom te heten. En dat zal voor ons allemaal wel gelden.’

Triss begon te gebaren. ‘We konden het allemaal voelen toen de orb weer tot leven kwam, maar waarom heeft het zo lang geduurd?’

Maïa keek Triss enige tijd aan en even was Nu bang dat haar partner iets verkeerd had gezegd.

‘Een orb voor een Wijze is niet zomaar gemaakt. Fairen zelf heeft de blauwdrukken ontworpen, nadat ze het Boek der Wijsheid had gecreëerd.

Zelfs onze grootste libristen en Wijzen hebben het geheim van haar magie, of waardoor die precies ontstaat, nog niet doorgrond.'

Nu hoorde het geamuseerd aan. Wijzen konden het niet laten om anderen de les te lezen over de beginjaren van de Bibliotheek, ook al kregen alle kinderen geschiedenis op school. En toch luisterde Triss met open mond, zag Nu, wat haar des te meer voor haar innam.

Maïa ging verder. 'De Auteur moet alle onderdelen, die van zeer zeldzame materialen zijn gemaakt, met uiterste zorgvuldigheid in elkaar zetten en ze met behulp van de magie van de Bibliotheek en haar connectie met Papierwereld laten versmelten tot een levend object. Geen enkele librist of Wijze is daartoe in staat.'

Triss, die overduidelijk was meegesleurd in de opwinding over wat komen ging, gebaarde haar bewondering.

'Triss, Mwamba houdt maar niet op over jouw inzet als zijn nieuwe beschermeling. Hij zegt libristen te kennen die twee keer zo oud zijn als jij en dolgraag in jouw schoenen willen staan, en toch heeft hij nog nooit iemand gezien die zo bedreven was in het werk met de Codex en de soms onleesbare verslagen van oud-Wijzen die moeten worden gecatalogiseerd.'

Triss straalde. Nu was trots. Alleen de allerbeste libristen werden opgeleid door Mwamba omdat alleen de allerbesten hun mannetje stonden tegen diens peilloos diepe intellect.

'Maar Nu,' ging Maïa verder, 'je hebt gelijk. Ik heb niet eerder zo'n lange periode zonder een volledig team van Wijzen meegemaakt en ik ben hier al sinds het eind van de negentiende eeuw. Natuurlijk duurt het lang voordat er een nieuwe orb is. Maar nu Eltanin er is, zijn we klaar voor wat komen gaat. Zelfs in mijn tweede eeuw hier zijn er gelukkig nog dingen die me kunnen verrassen. En, zoals je al leek te impliceren, hoop doet leven, toch?'

Antares zoemde en produceerde een lichtpatroon, een kopie van Vega's kenmerkende goudgele bladeren, bij wijze van erbetoon aan de gesneuvelde Wijze en haar orb. Helia zou zo trots zijn!

Nu lachte om het enthousiasme van haar kleine gezelschap. Ze had zich af-

gevraagd hoe ze zich zou houden op dit bitterzoete moment, in het licht van de dood van haar mentor, maar ze leek opgetogen. De toekomst was stralend. Hoopvol. Precies zoals Helia het zou hebben gewild.

Ze vleide haar hoofd tegen de orb. ‘Dat denk ik ook, kleine. En Vega. Ze zouden hier allebei van genoten hebben.’ Triss stond achter Nu en sloeg haar armen om haar heen, en zelfs dat kleine gebaar vervulde haar met warmte.

Gedrieën keken ze naar de beelden van het feest die rondom hen werden vertoond. Op het strand had zich een grote menigte verzameld voor een dj en mensen waren aan het dansen, drankje in de hand, meegevoerd door de beat. Anderen keken toe, geliefden en vrienden die elkaar omarmden, genietend van de sfeer.

De beelden in het Observatorium waren zo levensecht dat als Nu maar genoeg inzoomde ze bijna de korrels zand zag trillen in het ritme van de bas, en ze voelde de zeewind op haar gezicht en het zand onder haar voeten. Als ze niet beter had geweten, zou ze ook zelf zijn gaan dansen, samen met de anderen in het maanlicht, om daarna een koud drankje te halen aan de bar. Het voelde allemaal zo echt en toch was het voor haar een illusie, een van de vele wonderbaarlijke trucjes van de Grote Bibliotheek. Hier, in deze koepelvormige ruimte waar je, dankzij een combinatie van technologie en magie, bijna elke gebeurtenis op aarde kon meeleven alsof je er zelf bij was.

Voor Maïa en Nu was het alsof ze daadwerkelijk op dat strand in Venezuela stonden, te midden van de feestgangers, op het moment waarop zich een van de belangrijkste gebeurtenissen sinds lange tijd zou voltrekken.

De keuze van een nieuwe Wijze.

Daar!

Antares en Maïa’s orb Thebe zagen de orb op precies hetzelfde moment. Nu kneep haar ogen samen en zag een zilveren schittering op het water.

‘Discreet en stil. Niet meer dan de weerkaatsing van maanlicht op de golven.’ Maïa knikte alsof ze niets anders had verwacht. ‘Erg goed, Eltanin.’

‘Maar denk je dat onze beoogde Wijze aan het opletten is?’ vroeg Nu.

‘Goeie vraag. Hij is op een feestje, omringd door vrienden en familie.

Je zou zeggen dat zijn aandacht op zijn directe omgeving gericht zou zijn! Maar toch komt een orb exact op het moment waarop de Wijze hem of haar nodig heeft.'

Nu glimlachte. 'Dus eigenlijk bedoel je dat we gewoon moeten afwachten?'

'Zeker. Kijk! De orb vliegt landinwaarts, maar blijft op enige afstand van het feest, om niet de aandacht te trekken. Ze kan nu elk moment... Daar! Zagen jullie dat?'

Nu had het inderdaad gezien en grijnsde breeduit naar Triss. 'Hij keek, en toen nog een keer. O, en nu komt hij op haar af!'

Ze bleef verwachtingsvol toekijken terwijl de lachende jongeman, Densi, wegliep van het feestje, aangetrokken door de zwevende bol verderop op het strand. Maar ze voelde ook nog iets anders: spanning misschien?

Nu keek naar Antares, maar haar orb was gefocust op het tafereel dat zich voor hen afspeelde, waarop ze haar zorgen probeerde te negeren. Dit was te belangrijk om mis te lopen. Hoewel haar eigen uitverkiezing uniek was geweest en onder lastige omstandigheden had plaatsgevonden, had ze van anderen gehoord dat de uitverkiezing van een nieuwe Wijze op aarde een magische en grootse gebeurtenis was.

Ze voelde zich vereerd dat ze de kans had gekregen het mee te maken. Speciaal. Wat ook wel grappig was, want hoezeer ze ook dacht gewend te zijn aan een leven als de Wijze van de Waarheid – een van de beschermers van Papierwereld – gebeurde er altijd wel iets wat haar verraste.

Weer dat gevoel in haar maag. Ze probeerde het te negeren.

'Antares, kun je ons dichterbij de ontmoeting brengen?' vroeg ze.

De orb lichtte op terwijl ze contact zocht met de Grote Bibliotheek, waarop het scherm van het Observatorium flikkerde en een ander deel van het strand toonde. Nu zakte bijna door haar knieën door de plotselinge overgang en Maïa en Triss staken een hand uit om haar voor een val te behoeden.

'Ik heb gemerkt dat je beter je ogen kunt sluiten voordat je zoiets vraagt,

lieverd,' zei Maïa. 'Je ontwikkeling als Wijze is bewonderenswaardig en het doet me deugd te zien dat het zo goed met je gaat, maar toch... Ondanks onze krachten zijn wij Wijzen niet immuun voor duizelingen!'

Nu perste haar lippen op elkaar en probeerde een golf van misselijkheid te onderdrukken. Triss knikte bemoedigend en Nu glimlachte, ietwat jaloers dat haar geliefde wel immuun leek te zijn voor de overgang – als dat het al was. Maar er bleef maar iets aan haar knagen. Iets méér dan misselijkheid.

'Haal maar een paar keer diep adem. Dat helpt.'

Maar Nu's voorgevoel werd steeds sterker. Ze speurde het strand af, maar zag niets vreemds. Alleen het feestje aan de ene kant en Densi die op de orb af liep even verderop. Maar er klopte iets niet.

'Nu, gaat het?' gebaarde Triss, die haar bezorgd aankeek.

'Weet ik niet. Volgens mij was het mijn zesde zintuig weer.'

Maïa keek haar bezorgd aan en begon ook zelf het strand af te speuren.

'Ah. En ging dat gepaard met een visioen?'

'Nog niet.'

Als Nu's gave haar iets probeerde te vertellen, had het wel wat duidelijker gemogen. Maar ze wilde Maïa niet laten weten dat ze dit aspect van haar gave niet echt in de hand had.

'Gelukkig. Probeer te ontspannen.' Maïa's lichte Franse accent gaf haar woorden iets muzikaals en ze glimlachte geduldig, wat verraadde dat ze ouder was dan ze oogde. Tweehonderd jaar ouder om precies te zijn. 'Waarschijnlijk zijn het de zenuwen. Maar je hebt niks om je zorgen over te maken. Deze jongeman, Densi, is een waardige Wijze in wording. Een kundig ambulancemedewerker met bovennatuurlijke gaven en een vasthoudende geest. Hij heeft al vele levens gered, ook toen zijn collega's moesten toegeven dat ze dat zelf niet hadden gekund. Maar Densi zag dingen die zij niet zagen en maakte keuzes die zij niet durfden te maken. Hij heeft al zijn hele leven hoop geboden aan mensen die dat nodig hadden. En nu gaat hij dat in alle rijken doen.' Maïa spreidde haar ranke vingers uit naar de hemel, naar de vele speldenprikjes van licht, sterren in andere sterrenstelsels, andere

tijden. 'Het gaat zoals het moet gaan, Nu. En het zal een wonderbaarlijke ervaring worden, zoals het kiezen van een nieuwe Wijze behoort te zijn. We mogen dan wel niet zelf op dat strand staan, dit is bijna net zo goed. Laat het over je heen komen. Geniet van de magie.'

Maïa pakte Nu's arm en kneep er zachtjes in, waarna ze gedrieën zagen hoe Densi kalm over het strand liep alsof hij door iets werd aangetrokken, vlak langs de vloedlijn, naar de plek waar de orb op hem wachtte.

De intense vreugde op het gezicht van de man ontlokte allerlei emoties aan Nu. De sterkste was blijdschap, voor hem en voor wat hem te wachten stond. Densi had geen idee wat er allemaal was gebeurd om dit moment mogelijk te maken. Hij zou nooit de schoonheid en vriendelijkheid van zijn voorganger Helia kennen, en haar charmante orb Vega. Alleen Nu wist hoe ze op dit pad terecht waren gekomen, hoe dit moment geboren was in een flits van vuur en as, in het heetst van de strijd in een stad van herinneringen, in een heel andere wereld...

De knoop in Nu's maag werd weer aangetrokken, strakker dit keer.

Densi was nu bij de orb gekomen en het kleine wezentje produceerde enkele schitterende blauwtinten. De man leek te beseffen dat iemand met hem probeerde te communiceren en zei iets terug. Daarna stak hij zijn hand uit en raakte de orb aan, waarop die begon te knetteren en te vonken – een signaal van zuiverste connectie die alleen kon plaatsvinden tussen iets wat de Grote Bibliotheek had gemaakt en zijn uitverkoren Wijze.

Dit was het moment.

'O, wat mooi,' fluisterde Nu, die het ongemakkelijke gevoel in haar maag even was vergeten en haar ogen niet kon afhouden van de gloed die het tweetal nu omgaf. 'Eltanin heeft een goede keuze gemaakt.'

Ze bleef kijken en dacht terug aan haar eigen connectie met Antares. Die was minder gebruikelijk geweest, eerder een langdurig, uit noodzaak geboren proces dan iets anders. Soms had ze zich afgevraagd hoe het in normale omstandigheden gegaan zou zijn, niet in de nasleep van Xaviers dood, en nu wist ze het.

Maar toen ze naar haar eigen orb keek, wist ze dat ze het niet anders zou hebben gewild. Juist door de nare ervaring was hun band zo sterk: zoveel wist ze zeker.

‘Was dit het, Maïa?’ vroeg ze. ‘Hebben we nu een nieuwe Wijze van de Hoop?’

Maar Maïa kreeg geen kans te antwoorden. Hun beider orbs begonnen hevig te trillen terwijl er iets monsterlijks verscheen: een wezen dat op vier poten achter Densi’s rug uit de zee kwam gekropen. Het zag eruit als een man, maar dan wel eentje die lang in het water had gelegen, gezwollen en behangen met zeewier, maar met de maar al te bekende markeringen op zijn opgezette, blauwe huid.

‘Een Ongeschrevene,’ zei Nu hijgend, en ze keek ontzet toe terwijl het wezen iets vanachter zijn riem tevoorschijn trok en op Densi af sprong.

Een scherp, glanzend voorwerp schitterde in het licht van de maan voordat het in de rug van de nieuwe Wijze verdween. Densi’s kreet verstomde toen het wezen een bebloede, natte hand tegen zijn mond drukte, waarop zijn hele lichaam leek te verstarren.

Maïa vloekte in het Frans en trok Nu mee. Nu keek nog even snel naar Triss, die nerveus glimlachte en kort zwaaide. Voor de meesten een doodgewoon gebaar, maar Nu zag de bezorgdheid op haar gezicht, de twijfel in haar kleine, soepele handen. Daarna werden de schermen van het Observatorium zwart en haastten de twee Wijzen zich met hun orbs naar buiten, naar het portaal, in een uiterste poging de nieuwe Wijze van de Hoop te redden.

Nederlandse editie voor het eerst gepubliceerd in België in 2025 door Standaard Uitgeverij

Copyright © TL International BV/Tomorrowland, 2025

Ontwerp cover en illustraties binnenwerk: © TL International BV/Tomorrowland, 2025

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle personages in deze publicatie zijn fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, berust op puur toeval.

ISBN 9789002284892

Vertaling: Jonas de Vries

Boekverzorging: Asterisk*, Amsterdam

Gedrukt in Nederland

Standaard Uitgeverij NV
F. Rooseveltplaats 12
B-2060 Antwerpen, België

info@standaarduitgeverij.be